

Sonja Martinson Uppman möter Michael Rehnvall. Ett samtal om konst och dess möjligheter.

"Michael Rehnvalls måleri är resultatet av ett mäktigt inre driv, en nödvändighet att formulera djupgående sinnesrörelser och passion. Bildens rörelse tycks födas organiskt i hjärnan, passera blodomloppet och gå ut genom armen..."

Kan du berätta mer om den processen?

Ja det gäller att samordna alla intryck, känslor, och upplevelser. Att låta allt mogna inom en och utvecklas tills det är redo att förvandlas till ett konstnärligt uttryck. Jag har alltid varit väldigt intresserad av människor, att försöka se sammanhang och förstå livet. Jag tror att allt skapande föds ur frihet och att närhet till naturen, tingen och människorna är en förutsättning för att skapa konst som lever och genererar en form av kraft. Det handlar alltså om kommunikation och flöden. Det är alltid djupet, själva kärnan, som intresserar mig. Det som berör, påverkar och förändrar oss människor.

Du betraktar dig själv som en non-figurativ konstnär, hur förhåller du dig till det föreställande måleriet?

Det är en viktig inspirationskälla. Måleriet är ju i sin begynnelse just föreställande. Jag tror också att konsthistorien tidsstråk och utveckling i stort är viktigt att känna till, för att se sitt eget måleri i ett tydligt sammanhang. Under konstatställningar ser jag beröringspunkter och upptäcker detaljer som bejakar eller ifrågasätter min egen teknik och arbetssätt. Jag tycker också om att söka efter abstrakta uttryck i den

figurativa konsten. Anders Zorn är en mästare på detta, vissa av hans fonder och bakgrunder är fyllda av livfulla och färgstarka abstrakta motiv. När jag började måla arbetade jag uteslutande med föreställande konst. Men med tiden märkte jag mer och mer att det var det abstrakta måleriet som stod i samklang med mitt inre. Det tillät mig att nå så mycket längre, att uttrycka ett mer mångskiftande landskap präglad av frihet, rörelse och mångfald. En form av oändlighet.

Hymne à l'amour, olja på duk, 24 x 33 cm, 2016

Vad vill du att betraktaren ska se i ditt måleri, finns det ett speciellt budskap?

Nej det är precis tvärtom. För mig är det helt avgörande att betraktaren har total frihet i sin tolkning. Betraktaren har alltid rätt. Under skapandeprocessen däremot måste jag veta exakt vart jag är på väg, med vilka medel jag arbetar, vad jag vill uttrycka, på vilket sätt och varför. Men i det ögonblick som målningen är avslutat lägger jag allt detta åt sidan. Från den stunden har verket fått sitt eget liv, sin självständighet, sin själ och sin framtid. För mig kan det inte vara på något annat sätt. Det är det enda sanna. Och jag tycker om att det är så.

Den vita bakgrunden har blivit något av ditt emblem?

Ja det stämmer. En stor del av mina målningar har en vit målad fond som utgör en viktig kontrast till de mer sammansatta och expressiva delarna. Det vita förstärker motivet och tillåter det att lägga sig tillrätta i en rymd, karakteriserad av renhet och lugn. De vita fälten hjälper till att ge balans och andrum och underlättar själva tolkningen av verket. För att skapa vissa specifika effekter och uppnå det resultat jag strävar efter

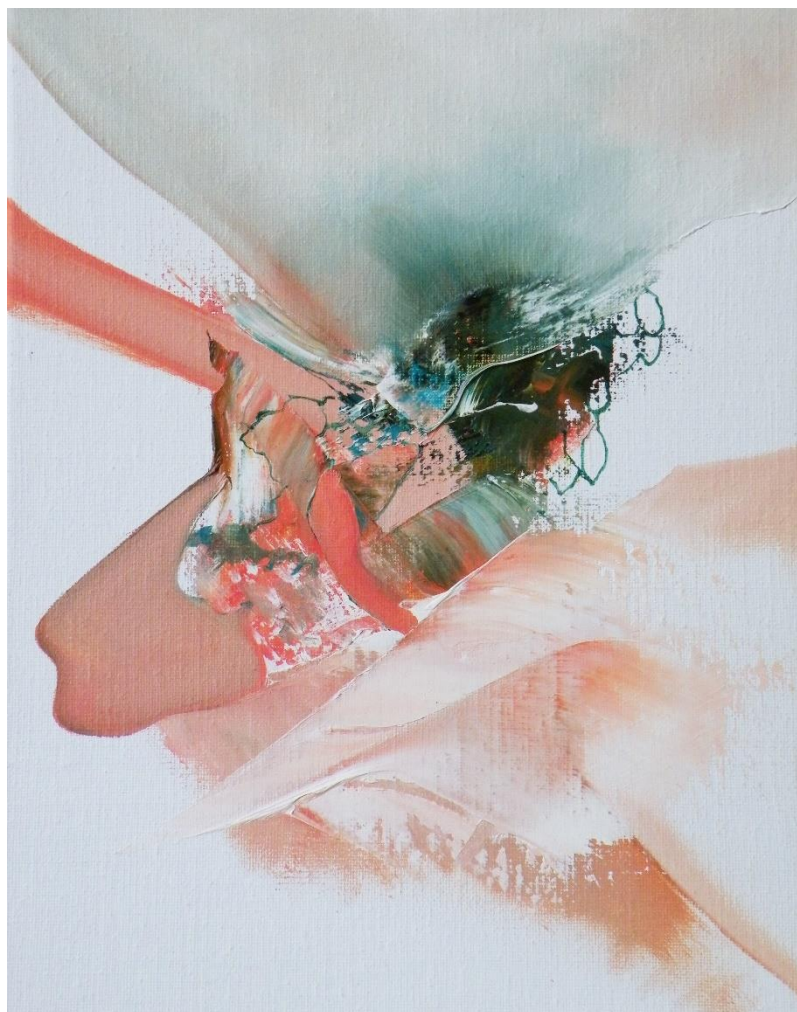
kräver min teknik en direktkontakt mellan verktyg och dukens orörda yta. Den är anledningen till att den vita fonden är det absolut sista jag målar på varje verk.

Den vita, orörda duken inspirerar mig något oerhört! Då är allt möjligt, världen står öppen! Det första avtrycket blir själva grundstenen. Den stund som man sen inte kan ta tillbaka och som ovillkorligen styr resten av verkets utformning. Den första gesten är alltid avgörande. Dess rytm, tyngd, hastighet, rörelse och färg bestämmer verkets stämning, intensitet och framtid.

Vet du redan innan du ställer dig vid staffliet första gången vad det ska bli på duken? Har du en viss idé eller en plan redan då?

Nej inte alls och det är självvalt. Under den tid som jag inte målar samlar jag intryck: känslor, bilder, dofter, färger, röster och ord förseglas inom mig. Sen mognar detta, bearbetas och omstruktureras. Tiden är en helt avgörande faktor. Alla moment måste utföras i rätt ögonblick och i rätt följd. Det gäller alltså att vara extremt lyhörd för sin inre vägledande röst. I pauserna tecknar jag och gör skisser för att förtydliga och tränga längre in i verkets struktur och uppbyggnad. Jag fotograferar också verken dagligen. Detta är ett ytterligare ett redskap som hjälper mig att utveckla konstverket och även min egen teknik. Ögat ser en sak, kameralinsen en annan. Skissen belyser ännu en aspekt av arbetet, publiken en annan. Under arbetets gång ska allt koordineras och samverka. Det handlar om att skapa en helhet. Det är det allra viktigaste!

Jag upplever din konst som väldigt livsbejakande, fylld av fantasi och dröm. Den har en förmåga att förflytta oss i tid, att ta oss till en annan dimension. Vad har du för kommentar till det?

Först och främst blir jag väldigt glad. Det är ju precis det här som jag strävar efter och har arbetat med så länge. Att förmedla frihet, dröm och styrka. Vi lever i en orolig värld. Efter de händelser som utspelade sig i samband med terror-dåden i januari och november här i Paris förra året väcktes ytterligare ingivelser inom mig. När allt annat tycks ha misslyckats och vi inte längre finner några svar, har konsten en betydande roll, en förmåga att nå fram, beröra och påverka. Den inger hopp och skänker kraft. Jag har alltid själv försökt att förvandla prövningar och erfarenheter till något konstruktivt. En styrka, något som bär oss genom livet. Varje gång som vi står på randen till ett mörker står vi också inför ett val och en möjlighet. Det finns många sätt att se på en människa och att se på mänskligt liv. Det handlar om perspektiv, tid och sammanhang.

Le regard, olja på duk, 33 x 24 cm, 2016

Vad finner du själv din kraft och energi och din inspiration?

Vissa dagar leker själen i ljus, fyller mig med kraft och inspiration. Alla de andra dagarna får man locka fram den på egen hand. När jag stiger upp på morgonen är mitt fokus helt inställt på att måla. Jag avlägsnar alla störande och energislukande moment. Det handlar om att ställa in sig på rätt våglängd. Själen ska vara ren och klar, sinnena lyhörda och kraften maximal. Där måste också finnas glädje, mod och självförtroende. När allt detta är förenat går jag upp i ateljén. Inspirationen kan finnas lika väl i det lilla vaggande grässtrået som i en gigantisk målning av en mästare. Det som är väsentligt är inte storheten eller det unika i sig, utan *sambandet* mellan mig och tingen, mellan mig och människorna jag möter. Det är när minnen förenas med det ögonblickliga, som något tänds inom mig, jag brinner. I den stunden öppnar sig världen fri och oemotståndlig, redo att erövras.

Lyricus, olja på duk, 114 x 146 cm, 2015

Jag lämnar Michael Rehnvall berikad med all den energi som strålar från var och en av bilderna i ateljén och med kraften av hans svar så väl integrerade i hans egen gestalt.

Sonja Martinson Uppman, tidigare kulturråd vid Sveriges Ambassad i Paris och direktör för Svenska Institutet – Hôtel de Marle.

Paris, februari 2016

Se även: www.rehnvall-art.com